

Αλλόκοτος ~ ΕΝΑ γοτθικός Έπος

από τον GE Graven

Κεφάλαιο IX

~Δώδεκα μίλια δυτικά των καπνιστών ερειπίων του Αβαείου Gardiens, μια μοναχική φιγούρα περπατούσε σκόπιμα κάτω από τις τελευταίες λάμπεις του πρωινού φωτός του φεγγαριού. Σκυφτός και φορτωμένος μέχρι λαβής με τα άνομα και θεόσταλτα δώρα του χθες από την κουζίνα της Μονής, ο μοναχός Νικόλαος κουβαλούσε μια παραγεμισμένη ρόμπα μοναχού, κρεμασμένη στον ώμο του και γεμάτη με προμήθειες.

Ο Νικόλαος ανέβηκε με δυσκολία την κορυφή μιας πετρώδους κορυφογραμμής και έγειρε στο γόνατό του, η ανάσα του κοφτή και θολωμένη στον κρύο νυχτερινό αέρα. Εκεί, στο βάθος, στην απέραντη έκταση μιας αρχαίας, μακράς, ξερής κοίτης ποταμού, βρισκόταν το άνοιγμα της σπηλιάς που είχε ανακαλύψει πολλά χρόνια πριν - Στόμιο Βουνού, την ονόμαζε. Κατέβηκε την κορυφογραμμή πλαγίως, διέσχισε μια απέραντη κοιλάδα από πέτρες και μπήκε στην τεράστια μαύρη τρύπα.

Μια ηχώ φωνή ακούστηκε από τα βάθη της σπηλιάς: «Μαχαιέ;» Ένα εγκάρδιο γελάκι αγοριού ξέφυγε από το σκοτάδι. «Το ήξερα ότι θα ερχόσουν! Το έκανα!»

Ο Νικόλαος απάντησε, περπατώντας πιο βαθιά στο σκοτάδι «Λάζαρε, εγώ είμαι—»

Και πριν προλάβει ο μοναχός να συστηθεί, ο Λάζαρος πέρασε με φόρα μια πετρώδη γωνία και συγκρούστηκε απότομα μαζί του. Τόσο ο μοναχός όσο και ο γαιοκτήμονας έπεσαν στο έδαφος. Προμήθειες

σκορπισμένα καθώς ένας τροχός τυριού ταλαντευόταν στο δάπεδο της σπηλιάς.

«Θεέ μου! Λάζαρε», ψέλλισε ο Νικόλαος λαχανιασμένος, «τον τρόμαξες —ω, όχι!» Ο μοναχός σκαρφάλωσε στο πάτωμα, ψάχνοντας μέσα στο σκοτάδι καθώς έψαχνε μέσα στον αυτοσχέδιο σάκο. Μέσα, βρήκε το φιαλίδιο με το αίμα ακόμα άθικτο και σφραγισμένο. Στέναξε με μια βαθιά ανάσα ανακούφισης. «Δόξα τω Θεώ», μουρμούρισε, φιλώντας το μπουκάλι και το επέστρεψε απαλά ανάμεσα στα υπάρχοντα.

«Αδελφέ—Νικόλαε; Συγχωρέστε με, αδελφέ.» Ο Λάζαρος σηκώθηκε όρθιος και έφερε τον τροχό με το τυρί καθώς ρώτησε: «Πού είναι ο αδελφός Οντίνο;»

«Σε μια στιγμή—βοήθησέ με να μαζέψω τα εφόδια. Ψάξε να τα βρεις.»

Ο Λάζαρος έβαλε το τυρί στον σάκο, προσέχοντας το μπουκάλι που ήταν μέσα, και μια ριπή από ευχάριστες μυρωδιές ξεχύθηκε από το ύφασμα. «Θα τα μαζέψω εγώ, μοναχέ», απάντησε ο Λάζαρος, με αλλαγμένο τόνο φωνής, τώρα φαινομενικά ξεφούσκωτο και βαρύ.

Ο Νικόλαος συλλογίστηκε φωναχτά: «Αν θυμάμαι καλά από τότε, ένα άλσος από δέντρα στέκει στην απέναντι πλευρά αυτού του βουνού». Ο μοναχός σηκώθηκε απότομα και χάιδεψε το πηγούνι του φαινομενικά συλλογισμένος. «Φωτιά, πρώτα απ' όλα— χρειαζόμαστε φωτιά.» Ο Νικόλαος περπάτησε προς την είσοδο της σπηλιάς. Ο Λάζαρος ήταν ένα άγαλμα, κοιτάζοντας επιφυλακτικά τον σάκο—σαν να πήγαινε κάτι τρομερά στραβά με αυτό.

«Λάζαρε, έλα μαζί μου.»

«Ναι, μοναχέ.» Ο Λάζαρος έστρεψε το βλέμμα του αλλού και ακολούθησε τον Νικόλα έξω από το Mountain Mouth και κατά μήκος του πιο ρηχού φεγγαρόλουστου προσώπου του.

«Ακόμα και τα κόκαλά μου έχουν παγώσει—για τόσο σεμνή ενδυμασία όπως η δική μας, αυτή η δασική ομίχλη είναι αμείλικτη». Ο Νικόλαος έτριψε τα χέρια του γρήγορα και γύρισε, προσθέτοντας:

«Έφερα επίσης μια μικρή λάμπα λαδιού με λάδι, λίγο φυτίλι από σχοινί και πυριτιδαποθήκη με πυρόλιθους. Τώρα, θα μαζέψετε ξερά ξύλα και διώξτε αυτή την επίμονη υγρή ψύχρα;

«Ναι, μοναχέ.»

Τελικά, βαθιά μέσα στη σπηλιά, ο Λάζαρος και ο Νικόλαος κάθονταν πάνω σε δύο κοντούς βράχους με μια φωτιά που έτριζε ανάμεσά τους. Η πορτοκαλί λάμψη της έδιωχνε το κρύο, αποκαλύπτοντας παράλληλα τις ακανόνιστες υπόγειες διαστάσεις του σπηλαίου. «Φωτιά, επιτέλους», Ο Νικόλαος λάτρεψε τις φλόγες που ανέβαιναν, ζεσταίνοντας τα χέρια του. Κοίταξε το σωρό από καύσιμα δίπλα του και διάλεξε προσεκτικά αρκετά ξυλάκια για να προσθέσει στη φλόγα.

Ο Λάζαρος κοίταξε μέσα από τη φωτιά, εξετάζοντας τις καλοφτιαγμένες, ψηλές μπότες του Νικόλα μέχρι τη γάμπα.

«Πού είναι τα σανδάλια σου, μοναχέ;»

Ο Νικόλας γέλασε πλατιά. «Έφυγα. Σου αρέσουν οι μπότες μου;» Ο Νικόλας τις γύριζε πέρα δώθε κόντρα στο φως της φωτιάς.

«Ναι», απάντησε ο Λάζαρος.

Τα έφτιαξα μόνος μου. Στοιχηματίζω ότι δεν ήξερες ότι κάποτε ήμουν τσαγκάρης—έτσι δεν είναι;

«Δεν το έκανα, μοναχέ.»

«Παρακαλώ φωνάξτε με μόνο Νικόλαο, Λάζαρο.»

Το αγόρι έγνεψε καταφατικά. «Μπορείς να φτιάχνεις παπούτσια—Νικόλα;»

«Πράγματι—και μάλιστα το καλύτερο. Αυτό είναι το τελευταίο ζευγάρι που έφτιαξα ποτέ πριν έρθω στο Αββαείο.» Ο Νικόλας κοίταξε τις μπότες του. «Θα ήθελες να ακούσεις για τις παλιές μου μέρες ως τσαγκάρης;»

«Θα το έκανα», απάντησε ο Λάζαρος, ρίχνοντας μια ματιά στα βρώμικα γάντια του.

«Τότε θα πρέπει να σου πω εγώ.» Ο Νικόλας μετακινήθηκε στον βράχο και έγειρε προς τις φλόγες, με τα χέρια στα γόνατα. «Όταν ήμουν πολύ νεότερος, ζούσα με τον πατέρα μου και τον μεγαλύτερο αδελφό μου στο Εφραίμ - ένα γραφικό μικρό χωριό στα νότια όρια της Βουργουνδίας. Ο πατέρας μου ήταν ο τσαγκάρης του χωριού— έμαθε από τον παππού μου. Όλοι δουλεύαμε στο μαγαζί, φτιάχνοντας και επιδιορθώνοντας παπούτσια. Ήταν η ελπίδα του πατέρα μου ότι εγώ και ο αδερφός μου θα μπορούσαμε να συνεχίσουμε το εμπόριο.

«Ωστόσο, μέχρι το σημείο που έφτασε, ο πατέρας μου αρρώστησε και δεν μπορούσε πλέον να επιβλέπει το μαγαζί. Έτσι, βασιζόταν σε εμάς για να το συνεχίσουμε. Ήταν απαίσιο - σχεδόν όλη η δουλειά έπεφτε πάνω μου».

Ο Λάζαρος ρώτησε: «Ο αδερφός σου δεν ήθελε να τα φτιάξει;»

Ο Νικόλας κούνησε το κεφάλι του αρνητικά. «Α, το έκανε—με όλη του την καρδιά ήθελε να περπατήσει στα βήματα του πατέρα του. Και ήταν πρόθυμος να μάθει. Κι όμως, ο Θεός δεν ήθελε ποτέ να γίνει τσαγκάρης— απόπειρα μετά από προσπάθεια, δεν μπορούσε ποτέ να τα καταφέρει. Και σχεδόν πάντα, έπρεπε να τον ακολουθώ και να ξαναφτιάχνω τα παπούτσια που προσπαθούσε να φτιάξει. Αυτό συνεχιζόταν για πολύ καιρό και τις περισσότερες μέρες, δούλευα μέχρι αργά το βράδυ».

«Το είπες στον πατέρα σου;» ρώτησε ο Λάζαρος.

«Όχι.» Ο Νικόλας καθάρισε τον λαιμό του. «Ο πατέρας πέθαινε, ο αδερφός μου κι εγώ ήμασταν σαν λύκοι που μάλωναν ο ένας τον άλλον και το μαγαζί κατέρρευε. Στην επιδεινωμένη κατάστασή του, δεν μπορούσα να τον ενοχλήσω.»

Ο Λάζαρος εντόπισε τα δάκρυα που έτρεχαν πάνω στο βεβιασμένο χαμόγελο του Νικόλα. «Συχνά αναρωτιόμουν γιατί έκανα αυτό που έκανα. Βλέπετε, όπως κάθε πρωί, περπατούσα μέχρι το μαγαζί, ωστόσο, στην τελευταία μου διαδρομή, αντί να μπω από την πόρτα, περνούσα από το μαγαζί και απλώς συνέχιζα να περπατάω - μακριά από το μαγαζί - έξω από το χωριό - και τελικά, έξω από την Βουργουνδία». Ο Νικόλας κοίταξε κάτω, «Τα άφησα όλα πίσω μου, εκτός από αυτές τις μπότες».

«Μετακόμισα για ένα διάστημα, εργαζόμενος σε διάφορα τσαγκάρηδες για να βγάλω τα προς το ζην.

Ωστόσο, λίγο αργότερα, ο Κύριος άγγιξε την καρδιά μου σε ένα όνειρο. Αναστάτωσε την ψυχή μου. Κάλεσε

πάνω μου και οδήγησε τα πόδια μου στο Abbaye des Gardiens—για να αναζητήσω μια μοναχική ζωή στην υπηρεσία Του. Και κατά έναν παράξενο τρόπο, ένιωσα περισσότερη ελευθερία μέσα στα όρια αυτών των τειχών του Αβαείου από ό,τι ποτέ έξω από αυτά.» Ο Νικόλαος κούνησε το κεφάλι του, χαμογελώντας πλατιά. "Παράξενος."

«Και όμως, τι γίνεται με την οικογένειά σου;» ρώτησε ο Λάζαρος.

«Λοιπόν, λίγο μετά την άφιξή μου, έγραψα στον αδερφό μου. Δεν περίμενα να απαντήσει, κι όμως το έκανε. Μου είπε ότι ο πατέρας μας πέθανε λίγο μετά την αναχώρησή μου. Αργότερα, έμαθα επίσης ότι ο αδερφός μου πούλησε το μαγαζί για χρέη και... λοιπόν, μου ζήτησε να μην του ξαναγράψω ποτέ.» Με κατηγορεί για τον θάνατο του πατέρα μας—για όλα αυτά.

Ο Νικόλαος έσκυψε και άναψε τη φωτιά. «Ο Οντίνο μου τα είπε όλα, Λάζαρε. Ξέρω γιατί φοράς την κουκούλα.» Το κεφάλι του Λάζαρου γύρισε αμέσως προς τα πίσω και πέρα από τις άψυχες τρύπες στην κουκούλα, που έλαμπαν στην τέλεια γωνία του φωτός της φωτιάς, ο Νικόλαος εντόπισε ένα ζευγάρι βαθιά, ερευνητικά γαλάζια μάτια που κοίταζαν κατευθείαν τα δικά του. «Μην ανησυχείς για μένα, Λάζαρε. Όπως με τον Οντίνο και με τον πατέρα σου· το μυστικό σου είναι ασφαλές μαζί μου». Ο Λάζαρος γύρισε πίσω στις φλόγες, χωρίς να πει τίποτα.

«Μπορείς να μου μιλήσεις ανοιχτά, Λάζαρε. Θεώρησέ με περισσότερο φίλο παρά μοναχό.» Ο Νικόλαος έβαλε ένα ξύλο στη φωτιά και έγειρε πίσω στον βράχο του.

«Τόσο ο πατέρας σου όσο και ο Οντίνο μου είπαν ότι σε εγκατέλειψαν στις πύλες του Αβαείου Γκάρντιενς λίγο πριν φτάσω. Και ότι είχες μια ασθένεια του αέρα που απαιτούσε να μην φύγεις ποτέ από τις κατακόμβες. Τίποτα από αυτά δεν ήταν αλήθεια, έτσι δεν είναι;»

Τελικά, ο Λάζαρος ομολόγησε. «Όχι. Αλλά ο πατέρας μου απαγόρευσε να πω την αλήθεια. Είπε ότι Οι άλλοι μοναχοί μπορεί να με σκοτώσουν αν τους έλεγα την αλήθεια για μένα.

«Η ασθένειά σου δεν ήταν ποτέ από τον καθαρό αέρα, όπως ισχυρίστηκε—ήταν κρυφά από το φως του ήλιου—έχεις μια σοβαρή ασθένεια από τον ήλιο, έτσι;»

"Ναί."

«Και ο γιατρός που κάλεσε ο Ιβάν στο Αβαείο Γκάρντιενς για να καταγράψει την ασθένειά σου ο Ηγούμενος;

«Δεν έχω ξαναδεί γιατρό. Ίσως ο πατέρας κανόνισε να παρουσιαστεί κάποιος—»

«Τώρα καταλαβαίνω. Λάζαρε, ο πατέρας σου είπε την αλήθεια—σίγουρα θα σε είχαν σκοτώσει.» Κοιτώντας το πίσω τώρα, μπορώ να το δω καθαρά. Ο πατέρας σου σε αγαπούσε βαθιά, Λάζαρε.

«Ναι, το έκανε· όπως τον αγαπώ.»

«Πού σε έκρυψε ο πατέρας σου, από τότε που γεννήθηκες;»

«Με βρήκε στον καθεδρικό ναό και με έκρυψε στις κατακόμβες—στην Κρύπτη Μπάστον.»

«Στο ίδιο το Αβαείο;! Πώς μπόρεσε να εμποδίσει κάποιον να σε ανακαλύψει;»

«Επέμενε να παραμείνω σιωπηλός—και να κρατήσω την πόρτα της κρύπτης κλειδωμένη. Έτσι και έκανα.»

«Είπε, τι; Ήξερες να μιλάς από τότε που γεννήθηκες;»

«Όχι. Ο πατέρας μου με δίδαξε γρήγορα.»

«Και ίσως έμαθες γρήγορα. Πες μου, πόσο καιρό κρυβόσουν στην κρύπτη;»

«Ίσως ένα χρόνο. Έπειτα, ο πατέρας μου έραψε μια μάσκα και μια ρόμπα και προσποιήθηκε ότι με ανακάλυψε εγκαταλελειμμένο έξω από τη βόρεια πύλη της Μονής — και εγώ προσποιήθηκα ότι ήμουν άρρωστος.» Ο Νικόλας άναψε τη φωτιά χάιδευε ξανά το πηγούνι του, σκεπτόμενος όλα όσα του είπε ο Λάζαρος.

«Δεν μοιάζεις με τους υπόλοιπους—εμμ, θέλω να πω—με βάση την εμφάνισή σου, το ανάστημά σου μοιάζει με απλό αγόρι, παρά με θηρίο. Αν μου επιτρέπεται να ρωτήσω, πόσο χρονών είσαι, Λάζαρε; Είσαι πραγματικά δεκατριών χρονών;»

«Έχω γεράσει μόνο επτά χρόνια.»

Ο Νικόλας κούνησε το κεφάλι του, με μια υποψία χαμόγελου να σχηματίζεται στη γωνία του στόματός του. «Εκπληκτικό. Ίσως η διαφορά στην ηλικία που αναφέρθηκε και στην πραγματική είχε σκοπό να κρύψει και το ασυνήθιστο μέγεθός σου. Πόσο έξυπνος ήταν ο πατέρας σου. Τώρα ξέρω ότι η πλάτη σου δεν είναι και τόσο σκυφή, όπως ίσως υπονοούσαν οι ισχυρισμοί εντός της Μονής.»

Έχουν κρυμμένα και κρυμμένα φτερά, έτσι;

Ο Λάζαρος σηκώθηκε απότομα όρθιος. «Δεν θέλω να μιλήσω άλλο, Νικόλα.»

Ο Νικόλας τον ηρέμησε: «Συγχώρεσέ με. Όχι, κάθισε! Δεν μιλάω άλλο για την κατάστασή σου. Κάθισε, αν θέλεις, γιε μου.» Ο Λάζαρος κάθισε.

«Πρέπει να πω ότι σε θαύμαζα εδώ και καιρό, Λάζαρε. Ποτέ δεν ήσουν σαν τους άλλους υπηρέτες — αμφισβητώντας την πίστη και το καθήκον τους, όπως έκαναν τόσο συχνά οι περισσότεροι από αυτούς— και μαλώνοντας για ασήμαντα ζητήματα. Ήσουν πάντα ήρεμος, γνώριζες τα καθήκοντά σου και σκεφτόσουν τα λόγια σου πριν τα πεις.»

Ο Λάζαρος γύρισε το κεφάλι του προς τον σάκο με τις προμήθειες που ήταν πεταμένος στο πάτωμα της σπηλιάς. «Ο μοναχός Οντίνο είπε ότι θα ερχόταν να με πάρει, κι όμως εσύ έρχεσαι στη θέση του. Γιατί έφερες το αίμα του σε ένα φλασκί;»

«Πώς το έμαθες;»

«Τον μυρίζω —είναι στ' αλήθεια Οντίνο. Γιατί έχυσε αυτό το αίμα; Γιατί το έχεις τώρα;»

Ο Νικόλας μετακινήθηκε νευρικά, τα μάτια του πετούσαν πέρα δώθε ανάμεσα στον σάκο και τον Λάζαρο. Πήρε μια βαθιά ανάσα και ισιώθηκε πάνω στον βράχο. «Υπάρχει κάτι που πρέπει να σου πω, Λάζαρε.»

«Ο μοναχός Οντίνο είναι νεκρός;» ρώτησε ο Λάζαρος.

«Ναι, είναι, Λάζαρος.»

Ο Λάζαρος πνίγηκε. «Μα, πώς;»

«Αυτός ο Καπετάνιος—ο ίδιος άνθρωπος που σκότωσε τον πατέρα σου.»

«Γιατί τους σκότωσε;»

«Επειδή ο Ιβάν και ο Οντίνο σε προστάτευσαν.»

Σιωπή έπεσε πάνω στη σπηλιά, και οι δύο κοιτούσαν τις φλόγες. Ο Λάζαρος μίλησε: «Τότε εγώ

θα έπρεπε να σκοτώσει με τη σειρά του αυτόν τον Καπετάνιο.

«Όχι, Λάζαρε. Δεν θα φονεύσεις.»

«Οφθαλμός αντί οφθαλμού!» έφτυσε ο Λάζαρος.

«Δεν το εννοείς αυτό ακριβώς, έτσι δεν είναι;»

Ο Λάζαρος χαμήλωσε τους ώμους του. «Όχι, όμως το νιώθω.»

«Νιώθω το ίδιο—ο Οντίνο ήταν σαν πατέρας για μένα. Και γι' αυτό βρίσκομαι εδώ τώρα.

Υπάρχει κάτι πολύ σημαντικό που πρέπει να κάνεις.»

«Κάνε τι;»

Ο Νικόλαος σηκώθηκε, πήγε προς το σακί και το έψαξε. «Ξέρεις να διαβάζεις χάρτη;»

«Ναι. Με δίδαξε ο πατέρας μου.»

«Χάρτες των κατακόμβων;»

«Έχω δει τους χάρτες στο βιβλιοπωλείο. Τους θυμάμαι ακόμα.»

Ο Νικόλαος έβγαλε μια διπλωμένη περγαμηνή από τον σάκο.

«Και ποιους συγκεκριμένους χάρτες θυμάσαι να έχεις δει;»

«Όλοι τους.»

«Όχι, πόσα σου έχει φέρει ο πατέρας σου για να τα δεις;»

«Κάποτε, ζήτησα από τον πατέρα έναν καινούργιο χάρτη και μου είπε ότι μου είχε ήδη δείξει όλους τους χάρτες από το βιβλιοθηκάριο.»

Ο Νικόλαος σηκώθηκε, ξύνοντας το κεφάλι του. «Όλους τους; Πρέπει να υπάρχουν εκατοντάδες χάρτες στο βιβλιογραφικό χώρο. Όλοι τους· Θεέ μου». Ο Νικόλαος κοίταξε το δάπεδο της σπηλιάς, χαϊδεύοντας ξανά το πηγούνι του πριν ρωτήσει: «Πες μου, Λάζαρε· από αυτούς τους πολλούς χάρτες της Μονής, θυμάσαι κάποια χώρα που ονομάζεται Ιταλία;»

Ο Λάζαρος έδειχνε νοτιοανατολικά. «Εκεί είναι —προς αυτή την κατεύθυνση— πέρα από τον κόλπο του Λεόν και το Τυρρηνικό Πέλαγος· ανατολικά της Σαρδηνίας. Η Ιταλία έχει διαμορφωθεί από τη μπότα σου.» περιτριγυρισμένο κυρίως από θάλασσες και βουνά διασχίζουν το κέντρο του προς τα κάτω. Η Ούμπρια-Προβηγκία βρίσκεται επίσης στο κέντρο του. Το Μοναστήρι Cancellο βρίσκεται εκεί, ακριβώς βόρεια του κέντρου του.

Ο Νικόλαος σήκωσε το μέτωπό του, εντελώς συγκλονισμένος. Έπειτα δοκίμασε περαιτέρω τον Λάζαρο.

επέδειξε ικανότητα, σε μια ύπουλη προσπάθεια να αποπροσανατολίσει και ίσως να αμφισβητήσει τις δικές του γεωγραφικές αναμνήσεις· «Και τι γίνεται με το Βασίλειο της Σκωτίας;»

Ο Λάζαρος έδειξε προς την αντίθετη βορειοδυτική κατεύθυνση. «Από εκεί — πάνω από μια μικρή υδάτινη έκταση και βόρεια των αγγλικών εδαφών.»

«Και πού είναι το σπίτι μου, Λάζαρε;»

«Το χωριό Εφραίμ βρίσκεται στα νότια της Βουργουνδίας», ο Λάζαρος έδειξε κάπως ανατολικά.

«Έτσι είναι.»

«Και ο Μουράτ;»

"Από εκεί."

Ο Νικόλας κούνησε το κεφάλι του. «Απολύτως εκπληκτικό». Έγνεψε καταφατικά. «Ο Κύριος σε ευλόγησε με ένα εκπληκτικό δώρο».

«Γιατί με ρωτάς για τέτοια μέρη;» τον ρώτησε ο Λάζαρος.

Ο Νικόλας πήρε μια βαθιά ανάσα, επέστρεψε στον βράχο του και έδωσε στον Λάζαρο την διπλωμένη περγαμηνή. Ο Λάζαρος την άνοιξε και την κοίταξε. Η σελίδα είχε μια απεικόνιση της Γαλλίας, της Ιταλίας και των γύρω χωρών και θαλασσών. «Θυμάμαι αυτόν ακριβώς τον χάρτη». «Υποθέτω ότι μπορείς, καθώς προέρχεται από το ίδιο βιβλιογραφικό αρχείο της Μονής. Άκουσέ με, Λάζαρε.» Ήρθα, όχι μόνο για να σας φέρω προμήθειες, αλλά και για να τιμήσω το τελευταίο αίτημα του μοναχού Οντίνο. Εύχεται να πας στην Ιταλία—στο Μοναστήρι ντελ Καντσέλο στην Ούμπρια—και έκτοτε έχεις δείξει ότι γνωρίζεις πού βρίσκεται. Εκεί, πρέπει να καλέσεις έναν μοναχό Σαλβιτίνο, έναν ηλικιωμένο μοναχό που είναι πολύ καλά ενημερωμένος για τις λεπτομέρειες σχετικά με τους Γκέιτσον. Ο Λάζαρος θυμήθηκε τη συζήτησή του με τον Ιβάν—και το γράμμα και μια χάρη που του χρωστούσαν. «Πρέπει να του πεις—»

«Πάμε στην Ιταλία;» διέκοψε ο Λάζαρος.

«Άσε με να μιλήσω, Λάζαρε. Πρέπει να του πεις ότι η Πύλη του Μοναστηριού των Γκαρντιένς άνοιξε. Πες του ότι είσαι ο γιος του μοναχού Ιβάν Γκόγκου—από την Πύλη. Θα σε αναγνωρίσει από αυτή την αναφορά. Επίσης, έφερα ένα φιαλίδιο με αίμα. Πρέπει να το δώσεις στον Ο Σαλβιτίνο και πες του—είναι το αίμα του μοναχού Οντίνο. Τότε θα ξέρει τι να το κάνει.

«Όχι. Όχι, δεν μπορώ», ψέλλισε ο Λάζαρος κουνώντας το κεφάλι του.

Ο Νικόλαος συνέχισε: «Πρέπει να φέρεις τον μοναχό Σαλβιτίνο, να του πεις αυτά τα πράγματα και να τον φέρεις πίσω στο Αββαείο. Ο μοναχός Οντίνο είπε ότι είναι ο μεγαλύτερος και πιο αρχαίος μοναχός του Κάτω Συμβούλιο, και ίσως ο μόνος επιζών μοναχός στο Αββαείο Gardiens και στο Μοναστήρι Cancellο που έχει τις γνώσεις για να επεξεργαστεί την Πύλη μέσα από τις μεταφρασμένες επιγραφές της—για να την ξανακλείσει σωστά. Μπορεί επίσης να σας βοηθήσει με μια άλλη προσωπική θέμα που αφορά τις επιθυμίες του εκλιπόντος πατέρα σου, μόλις του δώσεις το φλασκί. Πρέπει να προσέξεις να μην το σπάσεις στην πορεία. Ο πατέρας σου θα ήταν περήφανος.

Ο Λάζαρος σηκώθηκε απότομα, πέταξε τον χάρτη στο πάτωμα της σπηλιάς, απομακρύνθηκε από τη φωτιά και γύρισε πίσω στον Νικόλαο. «Είναι πολύ μακριά. Ο πατέρας είπε ο ήλιος... γιατί δεν μπορείς να πας να φέρεις αυτόν τον μοναχό και να του φέρεις το φλασκή, αφού τα ξέρεις αυτά;»

«Δεν μπορώ. Μια κυρία με περιμένει.»

«Μια κυρία;»

«Σε αναμονή, μάλιστα—η μέλλουσα σύζυγός μου, η Μάρθα. Έλα τώρα. Κάθισε Λάζαρε. Σε παρακαλώ. Θα σου πω για την αγαπημένη μου Μάρθα.»

«Αλλά είσαι —δεν έχεις όρκους αγαμίας και αποχής να τηρήσεις;» Ο Λάζαρος επέστρεψε στη φωτιά και κάθισε.

Ο Νικόλαος απέρριψε την ερώτηση του Λάζαρου. «Μένει στο Μουράτ— χήρα του αείμνηστου τσαγκάρη του χωριού, αναπαύεται η ψυχή του. Θα θέλατε να μάθετε νέα της;»

«Θα το έκανα.» Ο Λάζαρος αναστέναξε.

«Γνώρισα τη Μάρθα σε μια περίεργη κατάσταση.» Ο Νικόλαος προσπάθησε να γελάσει πριν συνεχίσει, «Λοιπόν, όχι εντελώς. Πάντα με έλκυαν τα τοπικά τσαγκάρηδες όταν ο ηγούμενος Βόνιγκ με έστειλε σε μια καινούργια εκκλησία του χωριού — ο ακλόνητος τσαγκάρης που κρύβω μέσα μου, βλέπεις.»

«Πριν από περίπου ένα χρόνο, ο Ηγούμενος με έστειλε στον Μουράτ για να βοηθήσω στην επίβλεψη των επισκευών στην τοπική εκκλησία. Όπως ήταν αναμενόμενο, ο περίεργος τσαγκάρης που κρύβω μέσα μου ανακάμφε και πήγα στο τοπικό τσαγκάρη. Δυστυχώς, μόλις άνοιξα την πόρτα, μια μπότα που πετάχτηκε με χτύπησε στο πρόσωπο.» Το τακούνι εκείνου του παπουτσιού ήταν το τελευταίο που θυμάμαι—μέχρι που ξύπνησα.

«Όταν έφτασα κι εγώ, τα μάτια μου έπεσαν σε ένα πανέμορφο θέαμα». Χαμογέλασε και χάιδεψε το πηγούνι του. «Σκέφτηκα ότι ήμουν νεκρός, καθώς από πάνω μου υψωνόταν το πρόσωπο ενός Αγγέλου—ήταν η αγαπημένη μου Μάρθα, που σκούπιζε την πρησμένη μύτη μου με ένα υγρό πανί. Περιποιούνταν το πρόσωπό μου καθώς μιλούσαμε.»

«Αργότερα ανακάλυψα ότι σκόπευε να πετάξει την μπότα στην πόρτα, αλλά το πρόσωπό μου μπήκε στη μέση. Μετά τον θάνατο του συζύγου της, αγωνίστηκε να κρατήσει το μαγαζί σε λειτουργία. Ενημέρωσε τους θαμώνες της ότι είχε έναν άλλο άντρα να έρθει το βράδυ και να δουλέψει στα παπούτσια, ενώ στην πραγματικότητα τα δούλευε η ίδια. Ωστόσο, η φήμη εξαπλώθηκε στις προσευχές των χωριών και αρκετές από τις κυρίες παρακολουθούσαν κρυφά να εμφανιστεί αυτός ο άντρας. Έμαθα ότι λίγο πριν φτάσω στο μαγαζί της, αρκετές από τις γυναίκες είχαν φύγει από το μαγαζί της, κατηγορώντας την ότι ήταν η αληθινή υποδηματοποιός, λέγοντάς της ότι θα ενημέρωναν όλους τους θαμώνες της ότι μια γυναίκα δούλευε στα παπούτσια τους.»

«Την επόμενη μέρα, οι γυναίκες ζήτησαν από τους συζύγους τους να φέρουν παπούτσια που χρειάζονταν επισκευή. Έπειτα, την πρόσεχαν στενά. Οι γυναίκες μπορούν να είναι έτσι - ακόμη και κακοήθεις, αν είναι αδιάφορες.»

Τέλος πάντων, ο τσαγκάρης μέσα μου την έσωσε. Της είπα να ανοίξει διάπλατα την πόρτα και πήγα στη δουλειά ενώ εκείνη βγήκε έξω. Έκανα πολύ θόρυβο - ξυλοδαρμό, χτυπήματα και τα συναφή.

Ο Νικόλας γέλασε. «Έπρεπε να δεις τα πρόσωπά τους. Το μαγαζί γεμάτο με αδιάκριτες γυναίκες, με τα στόματά τους ανοιχτά. Έκανα πως δεν τις πρόσεξα καθώς έφτιαχνα το ένα παπούτσι μετά το άλλο — κατάλαβα ότι είχα χάσει την επαφή με την τέχνη, κι όμως κινούνται σαν σίγουρο άλογο, κάθε επιδιόρθωση γινόταν τέλεια. Ένας από αυτούς ήταν τόσο τολμηρός που με ρώτησε αν δούλευα πάντα στα παπούτσια της Μάρθας. «Μα φυσικά, γυναίκα», είπα. «Ή μήπως κατάλαβες ότι τα παπούτσια φτιάχνονταν μόνα τους;» Δεν θα τολμούσε να ρωτήσει άλλο έναν μοναχό.» Γέλασε ξανά. «Η Μάρθα τους ρώτησε αν είχαν κι άλλα παπούτσια για τον «τσαγκάρη ιερέα» της. Αχ, η έκφραση στα πρόσωπά τους καθώς έφευγαν από το μαγαζί. Τους γύρισα την πλάτη για να κρύψω τα γέλια μου.»

«Δεν θα ψευδομαρτυρήσεις, Νικόλαε», διέκοψε ο Λάζαρος.

Το χαμόγελο έφυγε από το πρόσωπο του Νικόλα. «Λοιπόν, δεν επρόκειτο να μείνω άπραγος όσο η Μάρθα έπεφτε στους λύκους. Μερικές φορές πρέπει να μετράμε πότε μια αλήθεια καταστρέφει περισσότερα από όσα μπορεί να διορθώσει ένα ψέμα. Ναι, είπα ψέματα, Λάζαρε. «Ήταν, πρέπει να ομολογήσω, το πιο γλυκό ψέμα που αναγκάστηκα ποτέ να πω».

«Πώς κι έτσι;»

«Η Μάρθα κι εγώ ήρθαμε πιο κοντά τον τελευταίο χρόνο. Τη βοηθούσα στο μαγαζί. Μου έχει υποσχεθεί να μου το παντρευτεί. Θα πουλήσει το μαγαζί και συμφώνησε να επιστρέψει μαζί μου στο πρώην χωριό μου στη Βουργουνδία. Επιτέλους επιστρέφω σπίτι. Ελπίζω να επανορθώσω με τον αδερφό μου και να προτείνω στους τρεις μας να ανοίξουμε ένα τσαγκάρη — ίσως να αγοράσουμε το παλιό μαγαζί του πατέρα μου, αν μπορούμε.»

«Τότε, θα έχεις παραβιάσει τους ιερατικούς σου όρκους, έτσι;»

«Όχι, Λάζαρε. Θα έχω διορθώσει ό,τι έσπασα γίνοντας πρώτα ιερέας. Ο Κύριος δεν ήθελε ποτέ να παραμείνω μοναχός. Το βλέπω τώρα. Μου είπε να σταματήσω να κρύβομαι—να φύγω από τα τείχη της Μονής—να πάω σπίτι και να διορθώσω τα λάθη του παρελθόντος.»

«Δεν καταλαβαίνω», απάντησε ο Λάζαρος.

«Ο Κύριος εργάζεται συχνά με ιδιόμορφο τρόπο, Λάζαρε. Ούτε εγώ καταλάβαινα την κλήση Του» μέχρι που η Μάρθα με χτύπησε με εκείνη την μπότα. Και από τότε μου άνοιξε τα μάτια για το αληθινό μου κάλεσμα. Ο Νικόλας έσκυψε το κεφάλι του. «Μακάρι να ήταν ακόμα ζωντανός ο πατέρας μου για να καλωσορίσει την επιστροφή μου». Θα αγαπούσε τη Μάρθα.

«Ίσως πιστεύεις ότι ο Κύριος σε καθοδηγεί τώρα μόνο και μόνο επειδή αγαπάς τη Μάρθα—και ότι το επιθυμείς τόσο έντονα που ίσως πιστεύεις ότι το Θέλημα του Θεού σε οδηγεί αντίθετα; Γιατί να σε οδηγήσει ο Κύριος μακριά, να γίνεις μοναχός μόνο και μόνο για να σε οδηγήσει ξανά πίσω στο σπίτι;»

«Ίσως για να βρω τον εαυτό μου, Λάζαρε. Συχνά αναρωτιόμουν το ίδιο, κι όμως Τον άκουσα να μου μιλάει — στην καρδιά μου ξέρω ότι με καθοδηγεί.»

«Και σου είπε επίσης να πεις ψέματα στις γυναίκες στο Μουράτ, μοναχέ;»

Ο Νικόλας συνοφρυώθηκε. «Όχι». Άλλαξε τη στάση του με αυξανόμενη απογοήτευση. «Πες μου, Λάζαρε, νιώθεις ότι προσπαθείς να υπακούσεις στο θέλημα του Θεού;»

«Ναι.»

«Και υπάκουγες στο θέλημά Του όταν είπες ψέματα στο Αββαείο, προσποιούμενος ότι έχεις κάποια ασθένεια του αέρα;»

«Έκανα ό,τι μου είπαν.» Ο Λάζαρος έσκυψε το κεφάλι του.

«Σεβόμουν βαθιά τον πατέρα σου, Λάζαρε. Δεν αμφισβητώ την κρίση του όσον αφορά εσένα, ωστόσο πρέπει να ρωτήσω το εξής: Γιατί νομίζεις ότι είπες ψέματα σε όλους για σένα;»

«Για να με κρατήσει ασφαλή από κακό. Είναι ο πατέρας μου.»

«Όπως είπα ψέματα για να προστατεύσω τη Μάρθα από κακό.»

«Ωστόσο, δεν θα είχαν σκοτώσει τη Μάρθα, αν είχαν μάθει την αλήθεια γι' αυτήν.»

«Δεν είναι ένα ψέμα ψέμα με κανέναν τρόπο; Υπό αυτές τις συνθήκες, έκανα αυτό που θεώρησα σωστό, και η πράξη, όσο λάθος κι αν φαινόταν, ήταν για το γενικότερο καλό. Είσαι ακόμα ... έχεις πολλά να μάθεις, Λάζαρε.»

«Ίσως», ήταν απότομος ο Λάζαρος. Κοίταξε τις φλόγες που χόρευαν, θυμούμενος την προηγούμενη συνομιλία του με έναν κρατούμενο που ορκιζόταν στην Αλήθεια και που έλεγε το όνομά του μόνο ως: «φτωχός εν Χριστώ». Σκέφτηκε ότι πλέον ο άνθρωπος ομολογούσε όλη του την αλήθεια και είχε «καεί μέχρι τα κόκαλα» γι' αυτήν.

«Λοιπόν, τι είναι αυτή η Πύλη, Λάζαρε;»

«Δεν ξέρεις;»

«Δεν ήμουν ποτέ μοναχός του Κάτω Συμβουλίου, ούτε γνώριζα τα χειρόγραφα τους—απλώς ένας τυπικός μοναχός, όπως οι περισσότεροι στο Αββαείο.»

«Είναι μια πύλη, κι όμως διαφορετικού είδους. Δεν θα έπρεπε να μιλάμε γι' αυτήν.»

«Στην Κόλαση, εννοείς;»

"Ναί."

«Έχω ακούσει τέτοιες φήμες, όπως και πολλοί.»

Ο Λάζαρος αναδεύτηκε. Έγινε ανήσυχος με τις συνεχιζόμενες ερωτήσεις του Νικόλα. Ως μακροχρόνια μέλη του Κάτω Συμβουλίου, Ανώτεροι Αδελφοί, τόσο ο Ιβάν όσο και ο Οντίνο θα απαγόρευαν κατηγορηματικά στον Λάζαρο να συζητά αδιάφορα τέτοια θέματα, τα οποία προορίζονταν αυστηρά μόνο για τους ψιθύρους των Ανώτερων Αδελφών. Στις φαινομενικά αδιάκοπες ερωτήσεις, οι υποψίες του Λάζαρου για τον μοναχό μεγάλωναν.

Ο Νικόλαος συνέχισε: «Και τι άλλο από αυτό: Υπάρχουν φήμες ότι μια Γυναίκα-Φάντασμα στοιχειώνει το χώρο του Αββαείου—κλέβοντας τον Εαυτό της στα όνειρα. Προέρχεται από αυτό—το Γκείτσοουν;»

«Είναι, λοιπόν—εμμ—Νικόλα, δεν θα πεις στους στρατιώτες ότι κρύβομαι στο Μάουντεν Μάουθ, θα εσείς;»

«Δεν χρειάζεται να ανησυχείς, Λάζαρε. Δεν έχω καμία πρόθεση να επιστρέψω στο Αββαείο - έχει καταστραφεί ολοσχερώς από πυρκαγιά και κατάρρευση.»

Ο Λάζαρος παρενέβη, «Πρέπει να πεις σε κάποιον να πάει να φέρει τον μοναχό Σαλβιτίνο—να κλείσει την Πύλη! Δεν υπάρχει κανείς στο Αββαείο;»

Ο Νικόλαος, κούνησε το κεφάλι του. «Δεν θα ξαναπατήσω ποτέ το πόδι μου μέσα στα καμένα τείχη της Μονής. Ξέροντας όσα ξέρω τώρα, δεν έχω καμία σχέση με την Κόλαση ή την Πύλη της Κόλασης ή μια λεγεώνα αδίστακτων στρατιωτών από τους οποίους μόλις και μετά βίας κατάφερα να ξεφύγω εξαρχής. Όχι, πάω στον Μουράτ, να φέρω τη Μάρθα. Και θα αφήσουμε αυτό το άσχημο μέρος πολύ πίσω μας.»

«Πώς γίνεται να μην ανησυχείς αν η Πύλη είναι ανοιχτή;»

«Με νοιάζει. Το γεγονός ότι με νοιάζει είναι ένας μεγάλος λόγος που έδωσα τον λόγο μου στον Οντίνο ότι θα ερχόμουν στη σπηλιά και θα παρέδιδα τις προμήθειές σου. Και ως άνθρωπος που κρατούσε τον λόγο μου, κουβαλούσα εξέφρασε την επιθυμία του και σου είπε όλα όσα ήθελε να ξέρεις — δηλαδή, σχεδόν τα πάντα. Υπάρχουν κι άλλα. Ο μοναχός Οντίνο με έβαλε να ορκιστώ ότι θα σου ζητούσα να δώσεις τον λόγο σου. ότι θα φέρεις τον μοναχό Σαλβιτίνο και θα τον φέρεις πίσω στο ανοιχτό Αββαείο Γκείτστοουν, ώστε να προσπαθήσει να το σφραγίσει ξανά.»

«Τον λόγο μου;» Ο Λάζαρος κατέβηκε αργά από τον βράχο και σηκώθηκε. «Δεν μπορώ να τον υποσχεθώ!»
Δεν μπορώ να το κάνω!

«Ο Οντίνο είπε ότι ήλπιζε να απαντήσεις όπως θα απαντούσε ο πατέρας σου. Αυτά ήταν τα τελευταία λόγια που μου ψιθύρισε, Λάζαρε—ότι θα ήσουν ο πατέρας σου και ακόμα περισσότερα.»
«Είναι πάρα πολύ.»

«Καταλαβαίνω», ο Νικόλας έσκυψε το κεφάλι του και κοίταξε τις φλόγες. Ο Λάζαρος έμεινε παγωμένος.

«Καταλαβαίνεις τι;» ρώτησε τελικά ο Λάζαρος.

«Ούτε εγώ θα μπορούσα να το κάνω, αν μου το ζητούσε ο Οντίνο — η Μάρθα και τα λοιπά.»

«Αυτό είναι όλο; Και η Πύλη παραμένει ανοιχτή;» ρώτησε ο Λάζαρος σηκώνοντας τους ώμους.

«Έκανα όλα όσα περίμενε ο Οντίνο από μένα. Τα υπόλοιπα τα περιμένει από εσένα. Και καθώς έκανες την επιλογή σου—δυστυχώς, υποθέτω ότι η Πύλη παραμένει έτσι.»

«Ωστόσο, ξέρεις ότι δεν μπορώ, Νικόλαε. Δεν μπορώ να περπατήσω στο φως. Δεν μπορώ να περπατήσω μέχρι την Ιταλία—είναι πολύ μακριά. Ο μοναχός Οντίνο μου ζητάει τι δεν μπορώ να κάνω. Είναι πάρα πολύ, μοναχέ!»

Ο Νικόλας σήκωσε το κεφάλι του και τα μάτια του κοίταξαν τον Λάζαρο. «Ποτέ δεν είχε σκοπό να πας με τα πόδια στην Ιταλία». Σιωπή έπεσε πάνω στη σπηλιά.

Ο Λάζαρος τελικά μίλησε: «Δεν μπορώ να κάνω αυτό που μπορείς να καταλάβεις.»

«Έχεις προσπαθήσει ποτέ;» Ο Λάζαρος δεν είπε τίποτα. Ο Νικόλας άρπαξε ένα καινούργιο ξυλάκι από το σωρό με τα καύσιμα και έσπρωξε την άκρη του στην καρδιά της φωτιάς, γυρίζοντάς την προσεκτικά μέχρι που άναψε δυνατά. «Ίσως μπορώ να σε πείσω για το αντίθετο». Ο Νικόλας σήκωσε τον αναμμένο πυρσό και σηκώθηκε όρθιος. «Έλα». Γύρισε και κατευθύνθηκε βαθιά μέσα στη σπηλιά και προς ένα στενό άνοιγμα μιας σπηλιάς. Ο Λάζαρος τον ακολούθησε.

«Ξέρεις, ανακάλυψα αυτή τη σπηλιά λίγο αφότου έφτασα στο Αββαείο.»

«Στο στόμα του βουνού», πρόσθεσε ο Λάζαρος.

«Το είδες κι εσύ—το πρόσωπο στα βράχια;»

«Το έκανα. Κι όμως, Νικόλα, γιατί ταξίδευες τόσο μακριά από το Αββαείο;»

«Αναρωτιέμαι· σκέφτομαι πράγματα. Αναζητώ τον εαυτό μου, υποθέτω. Μου αρέσει να περπατάω και να αναρωτιέμαι για τα πράγματα.»

«Και βρήκες τον εαυτό σου;» τον ρώτησε ο Λάζαρος. Ο Νικόλαος άκουσε τον σαρκασμό στο λόγο.

«Βρήκα το Mountain Mouth αντ' αυτού.» Ο Νικόλας γέλασε. Μπήκαν από το πέρασμα της σπηλιάς. Ο Νικόλας έσκυψε χαμηλά ενώ συνέχιζε να προχωρά με τον πυρσό. Και ο Λάζαρος ακολουθούσε από πίσω, πάντα επιφυλακτικός με τη χαμηλή πέτρινη οροφή ανάμεσά τους.

«Πού πάμε;»

«Εμπρός. Έλα.»

«Τόσο μάζεψα», γκρίνιαξε ο Λάζαρος. Ο Νικόλας γέλασε. Οι δυο τους σκουλήκισαν μέσα από το πέρασμα. Τα τείχη του τελικά κατέρρευσαν, αποκαλύπτοντας μια τεράστια σπηλιά, με τον υγρό αέρα της να είναι γεμάτος με μια έντονη μυρωδιά. Με έναν κύκλο φωτός να φωτίζει το πάτωμα γύρω τους, περπάτησαν προς το κεντρικό της σημείο. «Τι μυρωδιά είναι αυτή;» ρώτησε ο Λάζαρος. «Κάτι υπάρχει εδώ μέσα». Ο Λάζαρος έψαξε στο σκοτάδι.

«Ναι, οι δάσκαλοί σου. Μπορούν να σε μάθουν να πετάς, Λάζαρε.» Ο Νικόλας σταμάτησε και γύρισε .

«Ποιος; Πώς;»

«Ο καλύτερος τρόπος.» Ο Νικόλας έστρεψε τον πυρσό ψηλά, αποκαλύπτοντας μια ψηλή οροφή σπηλαιίου γεμάτη με νυχτερίδες Greater Horseshoe. Ο Λάζαρος έμεινε έκπληκτος, κοιτάζοντας τους πάνω σχηματισμούς της σπηλιάς καθώς δέκα χιλιάδες λαμπερά μαύρα μάτια τον κοίταζαν.

«Αρouraίοι;» ρώτησε ο Λάζαρος. Αρκετές νυχτερίδες έπεσαν από την οροφή και έκαναν τον κύκλο τους γύρω από τη σπηλιά.

«Κοιτάξτε!» Ο Λάζαρος τους έδειξε, «Πετάνε!»

«Ναι, είναι. Είναι νυχτερίδες. Και οι νυχτερίδες πετούν. Φεύγουν από τη σπηλιά όταν δύει ο ήλιος. Τρώνε και επιστρέφουν πριν την αυγή. Τώρα ξεκουράζονται. Πάντα με γοήτευαν οι νυχτερίδες.»

«Νυχτερίδες—σαν πουλιά», μουρμούρισε στον εαυτό του ο Λάζαρος, υπνωτισμένος και κοιτάζοντας το ταβάνι.

«Οι νυχτερίδες είναι διαφορετικές από τα πουλιά. Οι νυχτερίδες πετούν τη νύχτα, όταν τα πουλιά ξεκουράζονται. Και κατά τη διάρκεια της ημέρας, οι νυχτερίδες ξεκουράζονται όταν τα πουλιά πετούν. Με την ανατολή και τη δύση του ήλιου, κυβερνούν εναλλάξ τους ουρανούς.»

Ο Νικόλας γέλασε. «Εγώ το βρήκα. Θυμήθηκα ότι ο Οντίνο μου είπε ότι ήθελες να δεις ένα πουλί, οπότε του το έφερα». Ο Νικόλας κοίταξε το ταβάνι.

«Ήταν ήδη νεκρό;»

«Ναι, ξαπλωμένος ανάμεσα σε κάτι βράχους κατά μήκος του δρόμου Abbey. Περπάτησα πολύ σε αυτόν τον δρόμο — βρήκα πολλά πράγματα.»

«Μπορώ να έχω τον φακό;» ρώτησε ο Λάζαρος. Ο Νικόλας κοίταξε κάτω και είδε τον Λάζαρο με το χέρι του απλωμένο.

«Μπορώ να το κρατήσω ψηλότερα για σένα, Λάζαρε.» Ο Νικόλας το σήκωσε όσο πιο ψηλά μπορούσε για να φωτίσει καλύτερα το ταβάνι.

«Μπορώ να κρατήσω τον πυρσό;» ρώτησε ξανά ο Λάζαρος. Ο Νικόλας κοίταξε κάτω.

«Αν θέλεις.» Ο Νικόλας του έδωσε το αναμμένο ξύλο. Ο Λάζαρος το κράτησε ψηλά και περπάτησε γύρω από τη σπηλιά, επιθεωρώντας την οροφή, ενώ ο Νικόλαος έμεινε στη θέση του.

«Και πετούν μόνο τη νύχτα;» του φώναξε ο Λάζαρος, τα λόγια του αντηχούσαν μέσα από σπήλαιο.

«Μόνο τότε», απάντησε ο Νικόλαος.

Μετά από λίγο, ο Λάζαρος και ο Νικόλαος επέστρεψαν στην εξωτερική σπηλιά και άναψαν τη φωτιά.

«Σε ρωτάω ξανά, Λάζαρε—για τον Οντίνο— εσύ;»

«Δεν είμαι νυχτερίδα», απάντησε ο Λάζαρος.

«Και ο Οντίνο δεν θα το ζητούσε ποτέ από νυχτερίδα», απάντησε ο Νικόλας.

«Αν πω ότι θα το κάνω—και μετά δεν μπορώ να το εκπληρώσω;»

«Όταν είπα στον Οντίνο για τη Μάρθα και για τα σχέδιά μου να φύγω από το Αβαείο, μου είπε το εξής: «Είναι καλύτερο να έχεις δεσμευτεί και να έχεις αποτύχει παρά να έχεις αποτύχει λόγω έλλειψης δέσμευσης». Βλέπεις, Λάζαρε, η τιμή βασίζεται σε πράξεις — όχι μόνο στα λόγια. Αυτό που σου ζήτησε είναι, το πολύ-πολύ, να δώσεις τον λόγο σου ότι θα προσπαθήσεις. Απάντησέ μου για άλλη μια φορά και δεν θα σε ξαναενοχλήσω με το τελευταίο αίτημα του μοναχού Οντίνο.

«Η Ιταλία είναι τόσο μακριά —και ο ήλιος;» Ο Λάζαρος κοίταξε το άνοιγμα του σπηλαίου.

«Η απάντησή σου, Λάζαρε;» Ακολούθησε σιωπή.

Ο Λάζαρος απάντησε, «Εγώ... ναι». Από το δάπεδο της σπηλιάς, δίπλα στο γάντι του ποδιού του, ο Λάζαρος σήκωσε τον χάρτη και τον κοίταξε, «Θα σου υποσχεθώ—απλώς ότι θα προσπαθήσω να φέρω τον μοναχό—μόνο αυτό».

Ο Νικόλας χαμογέλασε και χάραινε τον ώμο του αγοριού. «Και δεν σου ζητείται τίποτα περισσότερο από «η έντιμη προσπάθειά σας. Ο Ιβάν θα ήταν περήφανος για εσάς». Ο Λάζαρος ρουθούνησε τη μύτη του — μόνο τότε ο Νικόλαος συνειδητοποίησε ότι ο Λάζαρος έκλαιγε κάτω από τη μάσκα του.

«Τι συμβαίνει;» ρώτησε ο Νικόλαος.

«Δεν είναι τίποτα, μοναχέ· θα το κάνω εγώ». Ο Λάζαρος συνήλθε. «Θα φέρω τον μοναχό Σαλβιτίνο» .
ώστε να μας βοηθήσει με το Γκείτσον.

«Μπράβο. Είσαι ο πατέρας σου και κάτι παραπάνω.» Το αγόρι σκούπισε τα μάτια του στο εσωτερικό της μάσκας του. «Πεινάς; Υπάρχει άφθονο.»

«Είμαι», παραδέχτηκε ο Λάζαρος. Ο Νικόλας προχώρησε προς τον αυτοσχέδιο σάκο και έβγαλε υφασμάτινα ψωμάκια με κρέας και ψωμί. Άρπαξε μια υδροκύστη και σέρβιρε ένα δείπνο στην αγκαλιά του Λάζαρου πριν επιστρέψει στη θέση του.

«Δεν θα φας;» ρώτησε ο Λάζαρος, κοιτάζοντας τα άδεια χέρια και την αγκαλιά του μοναχού.

«Αυτές οι προμήθειες είναι δικές σου—μάζευα ίσως και ένα μήνα για ένα μόνο αγόρι, αν πιέσεις να το κρατήσεις.» Ο Λάζαρος τον κοίταξε επίμονα. «Λοιπόν, πήγαινε! Φάε!» Το αγόρι έσπευσε να φάει.

Ο Λάζαρος δειπνούσε ενώ ο Νικόλαος τον διασκέδαζε με περισσότερες συζητήσεις — και η ώρα περνούσε. Τελικά, ο Λάζαρος έπλυνε το φαγητό του και έβαλε έναν φελλό πίσω στην υδροκύστη . Ο Νικόλαος τον πήρε πίσω στο σακί.

«Τρώτε με φειδώ —και πίνετε πολύ νερό με το φαγητό σας— γεμίζει το στομάχι», είπε ο Νικόλαος. έδωσε οδηγίες, φωνάζοντας πάνω από τον ώμο του.

Ο Λάζαρος ακολούθησε. «Θα το κάνω.»

«Λοιπόν, Λάζαρε, είναι η στιγμή που θα ανοίξω δρόμο για τον Μουράτ. Για ένα διάστημα, θα μείνεις ασφαλής στο Όρος Μάουθ— κανείς δεν ταξιδεύει σε αυτά τα απομακρυσμένα μέρη. Έχεις ένα μήνα για να προετοιμαστείς για το ταξίδι σου. Εξάσκησε τη χρήση αυτών των φτερών που σου έδωσε ο Κύριος. Μάθε τη χρήση τους από τις νυχτερίδες από ψηλά.»

«Δεν θέλεις να μείνεις την παραμονή;» τον ρώτησε ο Λάζαρος. «Μπορείς να κοιμηθείς και να είσαι φρέσκος—»

«Όχι, Λάζαρε, πρέπει να φύγω. Η Μάρθα μου με περιμένει. Θα τα πας καλά, είμαι σίγουρος.»

Ο Λάζαρος χαμήλωσε το κεφάλι και τους ώμους του.

Αγκαλιάστηκαν για τελευταία φορά και ο Λάζαρος κοίταξε έξω από τη σπηλιά καθώς ο Νικόλαος εξαφανίστηκε πάνω από την κορυφογραμμή. Επέστρεψε στη φωτιά και έριξε μερικά ακόμα ξύλα. Κάθισε και ζεστάθηκε, ενώ αναρωτιόταν τις νυχτερίδες και την υπόσχεση - την επίσημη υπόσχεση που έδωσε να φέρει τον μοναχό. Τα μάτια του καρφώθηκαν στις φλόγες. Τελικά, ο Λάζαρος αναζήτησε τον ξύλινο σταυρό προσευχής του Ιβάν, ο οποίος τώρα κρεμόταν γύρω από τον λαιμό του. Τον έβγαλε έξω και τον κύλισε ανάμεσα στα δάχτυλά του με τον ίδιο τρόπο που έκανε πάντα ο πατέρας του .

Μέσα στις φλόγες, εντόπισε ένα μαύρο σκαθάρι καθώς έβγαινε από μια σχισμή στο καπνισμένο κλαδί του νεκρού ξύλου. Το έντομο έκανε κύκλους απαλά μέσα από τις χορευτικές φλόγες καθώς έτρεχε κάτω από το φλεγόμενο κλαδί. Το βλέμμα του Λάζαρου ακολούθησε το έντομο καθώς πήδηξε στο δροσερό πάτωμα του

μέσα στη σπηλιά και σκαρφάλωσε σε ασφαλέστερη απόσταση. Σταμάτησε, άνοιξε τα φτερά του και πέταξε προς το στόμιο της σπηλιάς. Με ένα ζεστό ρούχο, κουρασμένα άκρα και ένα ικανοποιημένο στομάχι άρχισε να νυστάζει εκεί που καθόταν. Το κεφάλι του κουνούσε και τρανταζόταν και επανειλημμένα κοιμόταν και ξυπνούσε απότομα. Τελικά, άφησε τη ζεστή λάμψη της φωτιάς και βρήκε μια στενή γωνιά στον τοίχο, όπου υπέκυψε στον τελευταίο αξιόπιστο και οικείο χώρο που του είχε απομείνει - αυτός ο αέναα τρεμάμενος κόσμος των ονείρων.

~*~

Για το μεγαλύτερο μέρος της επόμενης ημέρας, ο Λάζαρος εξερευνούσε το νέο του σπίτι - μια μαύρη κατακόμβη με στριφογυριστούς διαδρόμους, ανώμαλες επιφάνειες και αλληλοσυνδεόμενες σπηλιές. Η μυρωδιά και ο ήχος του νερού που στάζει τον δελέασαν και ανέβηκε μέσα από ένα στενό πέρασμα που άνοιγε ψηλά στην πλαγιά του βουνού. Το πέρασμα κατέληγε σε μια μικρή σπηλιά όπου το μεγαλύτερο μέρος του δαπέδου του αποτελούνταν από μια ρηχή λίμνη νερού που τροφοδοτούνταν από μια στάζουσα οροφή.

Πολλές φορές κατά τη διάρκεια της ημέρας, ο Λάζαρος κοίταζε έξω από το στόμιο της σπηλιάς με μισόκλειστα μάτια. Μάτια του, να επιθεωρεί ένα τοπίο που ούρλιαζε στο φως του ήλιου, και ακόμη και μέσα από τις ρόμπες του, ένιωθε την έντονη ζέση να ακτινοβολεί από την ξερή κοιλάδα με τις πέτρες. Ο Λάζαρος μετέφερε τις προμήθειές του βαθύτερα στο βουνό, μέσα από το στενό πέρασμα και στη σπηλιά των νυχτερίδων.

Το σούρουπο ήρθε. Ο Λάζαρος άναψε μια φρέσκια φωτιά μέσα στο σπήλαιο. Το φως της φώτιζε την οροφή και τις χιλιάδες νυχτερίδες. Καθώς το σπήλαιο θερμαινόταν και ο καπνός της φωτιάς ανέβαινε στην οροφή του, η οροφή του σπηλαίου ζωντάνεψε. Και κατά εκατοντάδες, οι νυχτερίδες έπεφταν από τις θέσεις τους και κύκλωναν τη σπηλιά. Όλο και περισσότερες από αυτές γέμιζαν τον αέρα μέχρι που το σπήλαιο γέμισε με αυτές.

Ο Λάζαρος γέλασε. Σηκώθηκε και άπλωσε τα χέρια του καθώς ο ανεμοστρόβιλος από φτερά τον καταβρόχθισε. Και φόρεσαν τη ρόμπα του και σκαρφάλωσαν από πάνω του πριν απογειωθούν ξανά. Ο Λάζαρος έβγαλε την κουκούλα του, αποκαλύπτοντας ένα πλατύ χαμόγελο. Έβαλε τη μάσκα στη ζώνη από σχοινί του καθώς νυχτερίδες σέρνονταν μέσα από τα μαλλιά του. Ο Λάζαρος περπατούσε σε κύκλους με υψωμένα χέρια καλυμμένα με νυχτερίδες. Και τα γέλια του μετατράπηκαν σε γέλια που αντηχούσαν σε όλη τη σπηλιά. Μέσα σε έναν ανεμοστρόβιλο από φτερά που φτερούγιζαν, ο Λάζαρος βαλζάρει γύρω από τη σπηλιά, γελώντας υστερικά και παραπατώντας σαν μεθυσμένος Οντίνο.

Έξω από τη σπηλιά, και πάνω από τους χρυσοποίκιλτους λόφους της ανατολικής επαρχίας Ωβέρνης, ξεδιπλωνόταν ένα θαυμαστό, αθέατο και βραχύβιο δράμα—από όλα τα βουνά της Γαλλίας, το το φεγγάρι που ξημέρωνε φαινόταν να ρίχνει ένα χαμόγελο προς τα κάτω μόνο σε έναν: έναν εξωτερικά παράξενο

βουνό με το στόμα ανοιχτό σε υστερικά γέλια καθώς έβγαζε σύννεφα από νυχτερίδες που κατέκλυζαν την επιφάνεια του βράχου. Ωστόσο, οι νυχτερίδες σύντομα έφυγαν από τις κορυφές των δέντρων και εξαφανίστηκαν. Και το κάποτε ηχώ γέλιο του βουνού σιγά σιγά κύλησε σε ανάμεικτα ουρλιαχτά θλίψης - σε τρομερές κραυγές πόνου και μοναξιάς - στο πνιγμένο μαρτύριο και την αναπνοή. ουρλιαχτά αδιάκοπου θρήνου —και σε φρικτά φρικτούς θορύβους, τόσο βαθιά ανησυχητικούς— που κάνουν ακόμη και το φεγγάρι να κοιτάζει κάτω και να κλαίει για το ουρλιαχτό Στόμα του Βουνού.

[Τέλος Κεφαλαίου 9]

Αυτό το λογοτεχνικό έργο δημιουργήθηκε

δ αποκλειστικά σε αφιέρωση

Έντγκαρ Άλαν Πόε (1809—1849)

— Είθε η κληρονομιά του να ζει μέσα σε όλους μας —

~[GothicNovel.Org](https://www.gothicnovel.org)~